

STAŇKOVSKO

Krajinský týdeník.

List Národního souručenství.

Předplatné: ročně poštou K 29,-, půlletně poštou K 14.50.
Inserce levná, platí se napřed. - Kdo si ponechá dvě čísla,
stává se odběratelem. - Rukopisy se nevracejí. - Telefon č. 1.

Vychází každou sobotu.

Redakce a administrace ve Staňkově. - Pošt. spoř. 210.627.
Novinová sazba povolena ředitel. pošt a telegrafů v Praze,
č. 131.619-IIIa 1937. - Dohledací poštovní úřad Staňkov

Majitelka a vydavatelka Marie Závorková. Odpovědný redaktor Josef Žák v Staňkově. Tiskárna—Závorka—Staňkov.

Na den Dušiček.

Toto období žlutnouchého listí a dohady dohasínajícího života v přírodě jest harmonickým rámcem svátku Dušiček a lidskému „memento mori“, které říká: všechno je pomíjivé na tomto světě a každý život tady končí smrtí.

Živí o Dušičkách vzpomínají těch, kteří odešli. Květiny a hořící svíčky na hrobech mluví o jejich vzpomínkách. Je to láska, která krásí hroby a vede kroky na hřbitov; je to čistá a pravá láska, která ničeho nečeká, nic nechce, jen tiše postává u hrobu a vzpomíná na ty, kteří odešli. — Jdeme v jejich stopách. Zdědili jsme po nich rodný lán, jejich přání, tužby a ideály s povinností opatrovat drahé dědictví a předat je těm, kteří za námi půjdou v zděděné brázdě a převezmou z našich rukou naše dílo.

Lidé odcházejí, dílo zůstává. V něm jsme s nimi spojeni. Vzpomínáme proto na den Dušiček nejen svých blízkých přátel a příbuzných, kteří spí už svůj tichý sen, vzpomínáme všech našich velikánů, kteří vedli národ svými myšlenkami, dali směr a program své době.

Máme svůj český Slavín nejen na Vyšehradě, ale všude, kde spí naši význační pracovníci, kteří se stali národu vzorem svou národní prací. Nestačí jít pouze k jejich hrobům a ozdobit je květinami, i když jest naší přirozenou povinností o tyto hroby pečovat. Je nutno, abychom uznali jejich myšlenky, zakotvené v jejich době, v obětavé lásce a svorné práci pro národ.

„Neodešli - oni věčně žijí“, říká nápis nad naším Slavínem.

Den Dušiček není jen dnem smutku, vzpomínání, ale také uvědomování povinnosti k dílu, v němž jsou spojeni živí s mrtvými k dílu, které je věčné.

Slavín.

Protože je čas Dušiček, rozpomínáme se na ty mrtvé, kteří náležejí nám všem: jsou pochováni ve vyšehradském Slavínu. Žel,

Okénko do minulosti...

Na staňkovském náměstí stávala před léty kaple, zasvěcena sv. Janu Nepomuckému. Byla vysvěcena 12. dubna 1727 a pro chatrný stav asi v r. 1850 zbořena. - Místo ní v těchto místech stojí dnes pomník téhož světe, zřízený v roce 1860. Podoba ani obrázek kaple nezůstal zachován.

nejdou v Slavínu všichni ti, jimž posmrtná pocta náležela. Byl původně plán, budovati Slavín po vzoru Walhaly či Pantheonu, jako symbol i výraz tradice a zaznamenání i oslavení duchovních stop činnosti vynikajících jedinců národa. Ale Slavín je zatím uzpůsoben pro 63 rakve a všichni ti naši básníci, hudební skladatelé, duchovní a kulturní pracovníci, kteří už dodnes jsou na Vyšehradě pochováni, naplnili by celé místo vyhrazené českým výtečníkům. A přišlo se proto s návrhem, aby slovem Slavín byl označen celý vyšehradský hřbitov. Ovšem, zůstává dále otevřena otázka nekatolíků, vždyť i zakladatelé Slavína vyhradili katolické správě rozhodovati, kdo sem přísluší podle náboženství.

Je tomu letos 50 let, co se začalo s budováním Slavína. Byl stavěn nákladem Petra Fischera, je dílem architekta A. Wiehla a sochařká výzdoba pochází od sochaře J. Maudra. První sem byl uložen básník Julius Zeyer, jenž byl za svého života pověřen, aby navrhl verš jako nápis na Slavín.

Adolf Wenig:

Alois Jirásek, František Wenig
a Staňkov.

(Dokončení).

„Povídka přítelova“ není jediná, v níž Jirásek uvádí Staňkov. Jak už také kdy si ve „Staňkovsku“ bylo zaznamenáno: ve IV. dílu „F. L. Věka“ vypravuje Jirásek, jak kočovná divadelní společnost, jejíž člen Václav Tham ve válečném čase stěhuje se z Domažlic přes Staňkov. Jiráskovi nebyl bližší znám místopis Staňkovska; to pozná v Staňkově každý, kdo pozorně čte ta místa ve „Věku“. Jen to uvádím: V tu dobu, když přijeli herci do Staňkova, táhlo tamtudy také vojsko a zastavilo se k odpočinku. Jirásek líčí velmi dojemně, jak před školou, táhlým nízkým stavením šindelové střechy, stál fasuňkový vůz plný marodů. „Učitelka v čepci, kabátku, v pantoflích, ustrašená i

rozlítostněná tím pohledem, podávala jim do vozu, plná ochoty a soucitu, teplého mléka, jež nabírala z velkého hrnce do malých... Učitel při tom pomáhal v čapce z hubky, v kamizolce, v nohavicih po kolena, v punčochách a střevicích, ne mladý, ale ochotný...“

To byl podle doby děd Jiráskova kolegy Weniga, Filip, jemuž byla tehdy (r. 1805) třicet čtyři let, byl tedy ještě mladý. Staňkovská škola nestála však při „císařské“ silnici, po které táhlo vojsko. To jsou ovšem věci, které nikterak nemohou ubírat na ceně krásného díla Jiráskova.

Toto líčení scén ve Staňkově ukazuje, že Jirásek vzpomínal i v roce 1897, kdy psán byl 4. díl „Věka“, na vypravování svého přítele o rodišti jeho, Staňkově; zůstával také s Wenigem nadále v přátelských stycích. Oba byli už v Praze; Wenig přišel tam jako referent zemské školní rady r. 1897, Jirásek rok po něm

na místo profesora gymnasia v Žitné ulici. Jak soudil Jirásek o Wenigovi, to poznáváme také z místa v „Pamětech“, kde se mluví o odchodu Weniga z Litomyšle. O vycházkách, které konali čtyři kolegové profesori.

„Já tenkrát (r. 1882) měl hlavu plnou dojmů z cesty, zvláště z Domažlicka. Kol. Wenig, rodák z českého západu, mně notoval, zvláště o dudácích, jež znal ze své rodné končiny. Znal dudáky, dudy, všechny jejich součástky a věděl, jak jim starí dudáci učili.“

Na těch vycházkách bývalo veselo. Až o jedné nás kol. Wenig zarmoutil. Když jsme se jednou vraceli, zastavil se před samým městem, že nám musí něco důvěrně oznámit, že s námi už nebude chodit, poněvadž si zadal o místo okresního školního inspektora a že to místo, jak zvěděl, dostane. Byla to pro nás smutná novina. A stalo se. V březnu r. 1883 odejel kol. Wenig. Těžko jsme se s ním

„Ať zemřeli, dosud žijí“, opakujeme ve variacích heslo slavné: Tomek, Sládek, Vrchlický, Myslbek, Štursa, Hynais, Destinová.

Za všechny těmto zde pochovaným věnujme dobrou vzpomínku. Byli z našich nejlepších. Hoří jim světlo naší vděčné a věčné paměti.

Rodičovská sdružení.

Rodičovská sdružení jsou nyní zřízena na všech školách národních i středních a jejich úkolem, kromě umožnění a prohloubení styků rodičů se školou, je napomáhati škole v plnění těch potřebných prací ve prospěch školy a žactva, které nevyplývají z nějakého zákona a o něž není tedy postaráno. Stává se často, že rodičovská sdružení přestupují rámec své působnosti a konají to, co patří místní školní radě. Toho se mají vůbec rodičovská sdružení vyvarovati. Z takových případů uvádíme, když rodičovské sdružení dá škole opravit lavice, tabule, koupí kamna, opraví podlahy, zřídí záchody a p. Místní školní rady hradí své náklady školními rozpočty a přírážkami; úkolem, nebo právem rodičovských sdružení vůbec není ulevovati obcím v takovýchto nákladech. Patří do kompetence rodičovských sdružení starati se o zvelebování školních budov a jejich okolí vhodnými zákroky, rodičovská sdružení mohou svým nákladem opatřovati a inventářem zařizovati hřiště, mohou rozmnožovati počet učebních pomůcek (dřeben, přístroje na promítání obrázků, novější mapy, fyzikální přístroje a pod.), pokud to není zřejmou povinností školních rad. V podstatě rodičovská sdružení opatřují a pořizují to, z čeho plyne přímý prospěch žákům, zvláště dětem rodičů nemajetných. Pole je tu rozsáhlé, přímo neomezené. Mnohá rodičovská sdružení tak uhradila náklady na očkování proti záškrtu, profylaktický jodovanou čokoládu dětem, ohroženým zduřením štítné žlázy, starají se o polévky přesporním v zimním období, přispívají chudým na školní výlety a exkurse, chudým na šatstvo a obuv, na

loučili. Jak v Slaném působil, povědělo by nejlépe učitelstvo toho okresu. Roku 1887 přijal místo výpomocného referenta u zemské školní rady pro školy obecné, r. 1891 jmenován zemským školním inspektorem. O tom, jak tu působil, nepřísluší mně zde vykládat. To však mohu říci, že dějiny českého školství budou vypravovat jen o jeho zásluhách!

A to ještě mohu si tu připomenout, že vůči mně se nezměnil ani na chvíli, že zůstal ke mně v Praze tak srdečným, jako byl v Litomyšli. Prokázal mně nejen přátelskou službu, mně i jiným, za které jsem se u něho přimluvil. A do Prahy mně pomáhal - aniž jsem o tom věděl, tenkrát, když jeden z přisedících zemské školní rady (ale žádný ze zemských školních inspektorů) proti mně uváděl: „Bože, kdyby ten člověk jen tolik nepsal!“ I toho se mohu dotknout, jak někteří naši poslanci málo o to dbali, aby dvorní rada Wenig byl zachován svému blahodárnému a pro naše školství důležitému působení. Šel sám, dobrovolně do výslužby, dotčen tou netečností.“

Tolik Jirásek o Fr. Wenigovi. Je to krásné a významné. V Staňkově velký Mistr nikdy nebyl; ledaže jej zahlédl z vlaku při své cestě do Domažlic a nazpět. Ale při vyvolávání jména stanice si jistě vzpomněl, že je to rodiště jeho věrného přítele. V Jiráskově „Věkoví“ zůstane jméno Staňkova zachováno navždy.

V. Renč:

HLEDÁNÍ.

Lucernou blikající nenajdeš svůj stín,
sluncem rozžhneš jen nejistotu otázky,
jen v hříchu, v pokání lze poznat tihu vin,
je život marný, jenž umřel bez lásky.

Koule měsíce je večerní lampa hledání,
hvězdný prach nepadá marně k zemi té,
soud Boží, jenž mraky zoufalství tvých odhání,
ten jediný pozná tvé srdce vůni rozvité.

sta rozhlasových zařízení bylo zařízeno ve školách jenom nákladem rodičovského sdružení. I školní biografy tak byly již, nebo budou pořízeny. Jsou školy, které půjčují všem dětem školní knihy, zejména na školách měšťanských, kde knihy přijdou již na značný peníz. Také veškeré psací potřeby (kromě per) dostávají žáci na mnohých měšťanských školách zdarma nebo za mírný příspěvek. Dále rozmnožují rodičovská sdružení žákovské čtenářské knihovny o nová díla. Tak pracují rodičovská sdružení a to jest správné pole jejich působnosti.

Z týdne.

Sňatek. V sobotu dne 28. října t. r. byli oddáni v chrámě u Křížovníků v Praze pan Ing. Karel Klement, továrník, rodák staňkovský se slečnou Marií Hykovou, dcerou velkostatkáře z Mokrosuk.

— V neděli 5. listopadu budou oddáni ve staňkovském kostele pan František Blažek, dozorce fin. stráže a sl. Anička Krausová ze Staňkova.

Úmrtí. V plzeňském krematoriu byly v sobotu 28. října t. r. uloženy tělesné pozůstatky ředitele škol pana Bohumila Krandy, zasloužilého pracovníka Národní jednoty pošumavské, dobře známého též našemu kraji.

— V pátek minulého týdne zemřela v Horní Kamenici v pozhnaném věku 86 roků paní Anna Roučková, matka staňkovského mistra zednického, p. Jana Roučky. Pohřbena byla v neděli na místním hřbitově.

— Téhož dne byl pohřben na téže hřbitově pan Jiří Marian, býv. obchodník dobyt看em v Horšovském Týně, rodák z Křenov. Zesnulý byl švakrem pana správce musea E. Kubly ve Staňkově.

Pocta Baarovi. Pan ministr školství a národ. osvěty schválil návrh ředitelství a profesorského sboru a udělil reálnému gymnasiu v Domažlicích čestný název: „Reálné gymnasium J. Š. Baara v Domažlicích“.

Obec svému museu. Z obecní pokladny Staňkova byla vyplacena na muzejní účely Musejnímu spolku částka K 1200,-, v obecním rozpočtu na rok 1939 předepsanou.

Pobočka Sokola Lštění převzal nyní pod své peruté Sokol Domažlice. Lštěníští bývali dříve pobočkou Sokola Blížejov, který jest nyní v připojeném území.

Osobní. Pan učitel Josef Rubáš, dosud působící v Domažlicích, byl jmenován prozatímním řídícím učitelem v Havlovicích.

Pomozte strádajícím studujícím! Rodičovské sdružení při reáln. gymnasiu v Domažlicích zjistilo, že při velmi nepatrných peněžních prostředcích jest velký počet nemajetných studentů a studentek, kteří nutně budou potřebovat větší pod-

Na našem hřbitově... V těchto dnech oživil v našich vzpomínkách naši mrtví a jejich poslední a věčné království za nevysokou zdi proměnilo se přes noc v běloskvoucí sad, předivnou vůni zavánějící. Mrtví nás v tu dobu volají v tato místa a my s nimi tiše rozmlouváme. Vidíme své tatínky, maminky, děti a všechny drahé v nejjasnějších podobách, s úsměvem a laskavým pohledem, který praví všem živým: milujte se! Tisíce hřbitůvek po všech krajích našich v dušičkovém dni staly se místem vážného rozjímání o životě a smrti. K mrtvým jdeme, ale oni žijí v našich srdcích, dokud budou tlouci... Spleť upravených cestiček vede tě našim hřbitovem, který v sobě chová pod vzorně připraveným rohem mnohé dobré srdce, jehož právě vzpomínáme. Hrob rodiny Wenigů, Mathauserů, Hofmanů, Trnků a Egerů, Moldánů, Mayroserů, mnohých purkmistrů a měšťanů, hroby nové i nejnovější, přepychové i skromné s dřevěným křížkem a drnem, hroby mladých i zasloužilých. Takový je náš hřbitov, myslím že podobný všem ostatním ve světě, ale náš je mi nejbližší, protože je hřbitovem mých dědů a předků. V jeho půdě tlu těla drahých, jichž krev v nás probíhá. Proto, kdybych byl světa kraj, alespoň v pouťech vzpomínek zavádil bych lehce o bílou zeď našeho hřbitůvku na Dušičky...

Také výchova mládeže. Správa sokolského biografu za spolupráce učitelstva zvýšila dozor nad návštěvou mládeže při biografickém představení a zamezuje tak nedospělým, možno říci dětem, účast při předvádění filmu, který není mladistvým osobám přístupný. Tímto opatřením, které povětšinou se provádí tak, že podobný zákaz je ohlašován jen na plakátech a které se málokdy prakticky provádí, vykonává tento biograf záslužnou práci na poli výchovy mladých a to měrou značnou. Je si přání, aby takovou kontrolu prováděly i jiné podniky a poradatelé zábav u nás i jinde, což by přineslo prospěch mladým a národu. Této práci mohou býti nejvíce nápomocni však rodiče, kteří v mnohých případech sami své dcery a syny do zábav a podniků jim nepřístupných přivádějí. Byly by marné všechny pokusy o výchovu bujného mládí bez spolupráce dobré vůle a rozumu rodičů.

poru a pomoc, než v jiných letech. Dále má rodičovské sdružení k řešení i celou řadu dalších náležitých úkolů a jelikož chce opravdu a upřímně pomoci, volá a bude volati, aby se pomoc dostavila v pravou chvíli a na pravém místě. Zvláště v blízkosti se době vánoční je třeba dvojnásobně pomáhati podle přísloví: „Kdo rychle dává, dvakrát dává.“ Upřímný dík těm, jimž bude pomoci, bude jasným paprskem, který zjasní Vaši tvář a zahřeje vaše srdce v radostné době vánoční. Musíme se přičinit, aby nestrádal ani jediný student a ani jediná studentka — kteří jsou živou přítomností duchovní obrody národa. — Prosebné dopisy budou zaslány všem peněžním ústavům i mnohým jednotlivcům s pevnou nadějí, že nebylo voláno marně. Všem dárům upřímný dík! Rodič. sdruž. při reáln. gymn. v Domažlicích.

Vzpomínku na Staňkováky padlé ve světové válce věnovalo v den svátku mrtvých místní studentstvo a kroužek mláďenců ze sokolovny položením věnců k pomníku a k desce padlých.

Mikulášský večer připravuje Sdružení přátel „Junáka“ a Studentský spolek Vpřed v sobotu 2. prosince v sále Lidového domu ve Staňkově. Bližší na plakátech.

Staročeské martinské posvícení v „Zeleném háji“ koná se v neděli 5. listopadu 1939. Učinkuje krojovaná muzika chalupníka Ruperta z Merklína.

Navštívte plzeňské Městské divadlo! Hrají: v sobotu 4. listopadu večer skvělou veselohru ze studentského prostředí „Hoši, dívky a psi“, v neděli dopoledne veselá pohádka s krajánkem Rychlíčkem v hlavní roli „Rychlíček měl velkou túru, přelstil ducha Čarymúru“, odpoledne v půl 3. po prvé velký národní balet „Slovanské tance“ s hudbou dr. A. Dvořáka v krásné krojové výpravě originálů, večer po druhé „Slovanské tance“, v pondělí lidové představení veselohry „Za peníze všechno.“

Ze Srbska. Dne 29. října konána byla ve zdejší obci sbírka ve prospěch „Národní pomoci“, která vynesla celkem: 610,- K, 5 metr. centů bramborů, 40 kg žita a 40 kg pšenice. -a

Z Kolovče. Děti újezdni měšťanské školy v Kolovči sehrály dne 21. října t. r. velmi působivou pohádku: Zahradu míru a lásky. — Vítězství dobra a lásky nad zlem - Černoběsem - a jinými nepěknými vlastnostmi člověka je tu pěkně řešeno. Ve výběru hry i v jejím obsazení měl režisér šťastnou ruku. Děti se snažily ukázat, co dovedou. Povedlo se jim to dobře, ač mnohé z nich byly na jevišti poprvé. Rovněž vily se svými rejí i sólem královny se všeobecně líbily. Také výprava jednotlivých jednání byla dobře řešena. Nedostatky na některých místech při hromadných scénách nebo ve spádu hry jistě při příštím představení se odstraní. V celku to byl velmi pěkný večer. Po večerním úspěchu bylo v neděli představení odpoledne vyprodáno. -a

Písemnictví.

Rodopisná data, vzpomínky a fotografie maminek a babiček našich významných osob shromažďuje redaktor četných rodových prací V. J. Krýsa, který vydal kromě celé řady jiných publikací dvoudílný sborník „Naše maminky“ (stran 630 husté peřinové sazby). Nyní chystá podobné dílo o otcích, které zachytí mnoho kulturně historického z dvou, tří generací. — Výpisy z matric, rodová data a p. adresujte: V. J. Krýsa, redaktor rodopisných sborníků, Praha - Strašnice, Bohdalecká 521.

Už máte zapraveno předplatné?

Biografy.

Bio SOKOL Staňkov předvádí v neděli dne 5. listopadu o půl 5. hod. odp. a v 8 hod. večer výbornou veselohru dle motivu Malostranských povídek od Jana Nerudy: „Vzhůru nohama“ s tímto hereckým obsazením: Hana Vítová, Helena Bušová, Vlad. Borský, Jindř. Plachta, V. Trégl, Bedř. Veverka, Paul, F. Futurista. Je to dobrý český film, plný vtipu a rušného děje. - Dodatek: Zvukový týdeník.

Další programy sokolského biografu: 12. XI. vynikající filmové dílo s Denou Durbínovou „Sto mužů a jedna dívka“, 19. XI. český film dle románu Karla Čapka „Hordubalové“ v úpravě K. Hašlera, 26. XI. román ze života umělkyně dle díla H. Sudermanna „Domov“, 3. XII. česká veselohra Jos. K. Tyla „Děvče z předměstí“, 8. XII. dobrodružný film italské výroby „Černý korsár“, 10. XII. známý český film Viléma Wernera „Lidé na kře.“

Bio Sokol Koloveč předvádí v neděli dne 5. listopadu v 8 hodin večer kriminální drama: Případ vraždy Holmové. Mládeži nepřístupné.

Odborný ženský lékař

Telefon 1202.

a porodník

MUDr. Jan Hofmann,

em. zástupce primáře porod.-gyn. odděl. v v. nemocnici v Plzni a asistent gynaeolog. sanatoria v Praze ordinuje v Plzni, v Jungmannově tř. č. 30, I. posch., od 9—11 hod. a od 15—do 16h.

tiskopisy?

Tiskárna—Závorka—Staňkov.

Sport.

S. K. Doudlevec ve Staňkově poražen 6:5.

Start populárního západočeského mužstva S. K. Doudlevec, které umístilo se na čelném místě v západočeské divisi, přilákalo na hřiště přes nevlídné počasí na 300 diváků, kteří byli pilně spokojeni předvedenou hrou obou mužstev. — Domácí mužstvo k velkému utlání nastoupilo se snahou učiniti nejlepší výsledek, což se mu podařilo nad očekávání. Všichni hráči, zejména ve druhém poločase předvedli ucelený a obětavý výkon tak, že vítězství nad zdatným soupeřem, třeba jen těsné, jest zcela zasloužené. Nejlepší řadou tentokrát byla opět záložní řada, která rozvracela rychlé a nebezpečné útoky hostů a také stále podporovala vlastní útok. V útoku vynikli vnitřní a také obě křídla. Obrana v první půli několikrát zakolísala. Hosté předvedli hru hodnou své pověsti, hráli techničtěji, ale nevydrželi tempo. Přesto ukázkou pozemní hry a také vystoupením uspokojili. Soudce zápasu p. Beneš na rychlý a ostrý zápas nestačil. — Domácí mužstvo nastoupilo bez Pěchoty, Berky a Pechana ve složení Pytlík, Kordík, Huťta, Benda, Fišer, Bek, Majer, Snopek, Hanzlík, Petráskové.

Lochotín -

v neděli do Staňkova.

V neděli 5. listopadu hostuje na staňkovském hřišti výborné plzeňské mužstvo SK Lochotín, které vždy svoji technickou a fair hrou nalezlo mezi předními česká mužstva. Začátek zápasu vzhledem k podzimní době přesně v 14 hodin.

Staňkovská obec osvobodila místní sportovní klub od placení nájemného z hřiště až do 1. ledna 1940. Od počátku letošní činnosti od 11. května vykázal klub celkový peněžní obrát 44.729 K.

vého nějakého spolku „Mládenci od kosti“, ale potom, když jsme se seznámili, měl posleze takový spěch na svatbu, že jsme měli všechny tři ohlášky najednou. Dejte si pozor, aby se i vám nestalo něco podobného. A již dohrávají doprovodíte mne, prosím, ke stolu a jděte se zadaní se slečnou Řinou na příští tango. Dám vám zahrát takovou vášnivě sentimentální píseň, že při ní jistě zjihne i vaše mládenecké srdce“.

Od stolu kýval na něho pan rada Dušek a tu nezbylo, než na chvíli usednouti mezi staré pány a gardedámy, které si mladého člena společnosti prohlížely s průhledným zájmem. Rada Dušek jim sice pověděl, že je statkářův (syn ze Šumavy a že byl nedávno do Prahy přeložen z venkova, přece však musel Karel zodpovídati různé otázky, při čemž mnozí z přítomných neskřblili chválou na poesii Šumavy, kterou znali ze svých cest a letních bytů i z děl Klostermannových. Šumava byla Karlovou velkou láskou, miloval ji bezvýhradně a oddaně a proto se o jejích lesích rozhovořil nyní s upřímností vděčného syna a neumdlévajícího obdivovatele a byl by ji opěvoval ještě, kdyby prvotní zvuky vášnivě sladkého tanga ho nevyrušily a nepřipoměly mu, že jest nutno sklo-

S touto poslední myšlenkou, bušící mu ve spáncích vcházet Karel k Duškovým a srdečně jsa přivítán hostitelem i jeho chotí, vstoupil do velkého pokoje, sloužícího za sál. V tomto okamžiku však stanul takřka přimrazen, neboť právě proti němu u okna pokoje stála se dvěma jinými dívkami ta, po níž tak vroucně toužil. — Tak alespoň v první chvíli soudil, leč záhy se přesvědčil, že tomu tak není a že pouze velká podobnost s neznámou jej zmálla. I tato dívka, již byl záhy představen a jež slula Řina Veselá, byla téže velikosti, jako jeho neznámá, téže barvy vlasů a Karel, ač neznámou jen jednou zahlédl zblízka a letmo jen nahlédl v její tvář, byl přesvědčen, že této jest podobná i v obličeji. Řina byla krásná dívka, avšak přece ne tak jako jeho neznámá, která měla v tváři tahy ušlechtilější, oči zářivější a výraznější, úsměv vznešený a přirozeně vlídný.

Z vlastní zkušenosti byl Karel přesvědčen, že lidé stejného vzezření mají obyčejně i stejné povahy a charaktery a proto v duši žehnal i této náhodě a větší část večera věnoval rozkošné Řině, třebaže byl přesvědčen, že se svojí krásou nikterak jeho neznámé nevyrovnává.

Děkujeme všem,
kdož nás utěšili v našem bolu nad úmrtím naší drahé matky pí

Anny Roučkové

ať písemně, nebo ústně a všem, kteří ji společně s námi doprovodili na poslední cestě. Těší nás, že ji mělo tolik lidí rádo tak, jako jsme ji měli rádi my.

Jan Roučka,
s y n, jménem veškerého příbuzenstva.

UHLÍ

z vlast. domácích dolů dodává opět za ceny konkurenční s dovozem kamkoliv

F. KREYSA, STAŇKOV

a to uhlí vzduchem prané z dolu Dobré štěstí v Dobřanech — aneb známé staré vytuňské uhlí z dolu KREYSA II ve Vytuni.

Strojní tašky bobrovky, falcovky lisované, duté cihly, klebovky, dlaždice. Veškerý cihlářský materiál osvěd. jakosti.

Sokolstvo.

FILM ve službách sokolské výchovy. Pro žactvo staňkovského Sokola byly ve středu minulého týdne předvedeny výchovné a zábavné filmy promítacím filmovým aparátem, který ochotně Sokolu zapůjčilo místní rodičovské sdružení. Netřeba podotýkati, že děti byly tímto biopředstavením nadšeny. Bavily se dobře a hlavně levně. Vzdělávací odbor jednoty uvažuje o častějším konání těchto filmových besídkách a to asi dvakrát v měsíci, což se laskavostí majitelky přístroje uskuteční. Vzdělavatelům mládeže jest v dnešní době školní biograf nepostradatelnou pomůckou.

Velocipedy

ve velkém výběru - veškeré součásti a opravy. - Stálý výběr starších opravených pánských i dámských kol. **JAN MESTL, STAŇKOV.**

Houslové hře

vyučuje ve Staňkově učitel hudby

Karel Lang,

žák em. řed. konservatoře E. Holého

Staňkov, Husova, budova pošty, I. patro.

N. souručenství.

Hrdě se hlasme k svému češství!

V těchto dnech bylo vhodně připomenuto, že státní prezident Dr. E. Hácha měl za přijetí novinářů na hradě Pražském na klopě svého kabátu odznak Národního souručenství a že tím zahanbil mnohé, kteří své češství a příslušnost k jednotnému politickému hnutí národnímu najevo nedávali. Příklad pana prezidenta ukazuje srozumitelně, jaký význam nutno v nynější situaci národa přikládati veřejné a otevřené dokumentaci národně politického přesvědčení. V době, kdy nacionalismus se stal nejmocnější dynamickou silou v celé Evropě, nemohou se uvědoměti příslušníci českého národa omezovati jenom na pasivní vyznavačství české národní myšlenky, ale mají s hrdostí a zjevně nositi znamení svého národovectví a národní semknutosti všude a vždycky. Dnes v tom nelze spatřovati fangličkářství, dnes znamená hromadné a okázalé vystupování s odznakem Nár. souručenství manifestační projev ukázněné národní solidarity, vnitřní prohloubení vzájemných duchovních vztahů mezi českými lidmi souhlasně smýšlejícími a vědomé odlišení od těch, kdož do naší národní pospolitosti nepatří nebo se od ní odstěpili. Konejme i tuto svou formální povinnost, která ze členství v Národním souručenství samozřejmě vyplývá, stejně svědomitě, jako máme teď konati všechny své národní povinnosti! Nosme odznak Národního souručenství nejen na klopě kabátu, v němž se pohybujeme v uzavřených místnostech, ale i na klopě zimníku, ve kterém chodíme po ulicích, venku!

TNS

Čtete

Staňkovsko!

Jirka Pomahač:

Z kraje do kraje.

Hudební skladatel, dříve působící v Touškově, dnes v Praze, vydal v poslední době tři své novinky: „Z kraje do kraje“, 20 písní pro 2-4 hlasy na slova lidové písně „Modlitba k sv. Václavu“ na slova Věry Procházkové a „Devět chodských písní“ na slova různých autorů. - Pomahač též jako člen u nás založeného liter. kroužku PST (Pařeniště smělé tvorby) později splynulé v Luk (Literární umělecký klub) pracoval k povznesení kulturního ruchu v našem kraji s Pechmanem, Smolákem a j. Dnes příspěvky Pomahačovy můžeme čísti skoro ve všech novinách pražských. Bp.

Byly tu však ještě jiné dívky, mladičké a sličné a Karel byv představen celé společnosti, přiznal se, že jest v moderních tancích dosud pouhým začátečníkem. Ale to nikterak nevadilo, naopak všechny přítomné dívky trpělivě ho zaučovaly různým figurám, zákrutům a jiným detailům, takže Karel za toto odpoledne získal si potřebnou ohebnost a jistotu tance. Největším jeho zájmem byla slečna Řina, která velmi brzo svým ženským instinktem vytušila, že jest předmětem jeho pozornosti; byla velmi roztomilá, vesele žvalala a Karlův zájem přijímala s pozoruhodnou roztomilostí, takže se velmi brzy spolu rozhovořili o umění a o Karlově oblíbeném předmětu - divadle. Řina projevila nejen velké znalosti, ale i bystrý rozhled, správnost úsudku.

Ale hudba, kterou zde představovali pianista s houslistou, nepřála jim dlouhých přestávek, zvouc je znovu k tanci. Karel provedl všechny dívky i paní radovou, která brzy postřehla Karlův zájem o Řinu Veselou a s úsměvem na rtech mu prozradila, že svým výběrem osvědčil dobrý vkus i praktickou volbu, ježto je Řina dcerou velmi bohatého obchodníka, jehož jmění v přítomné konjunkturu takřka očividně den ze dne roste a že

tudíž Řina, v rodině přísně držená a vychovaná, bude nejen roztomilou, ale i bohatou nevěstou.

„Zajisté, odpověděl Karel, dobře pochodí kdo si ji vezme.“

„Tím šťastným můžete býti právě vy, pravila paní s významným úsměvem, neboť zdá se mi, že i vy jste jí sympatický. Známe už ji léta a vím, že umí být velmi rozmarnou, ale dnešní chování jasně nasvědčuje k tomu, že se s vámi dobře baví a jest tudíž jen na vás, vynasnažíte-li se získati si ji.“

„Je velmi roztomilá, milostivá paní. Ale na ženění, věřte mi, nemám dosud ani pomyslení, ať by to bylo již se slečnou Řinou, neb s kteroukoliv jinou dívkou a v duši si častokrát myslím, že se asi sotva kdy rozhodnu pro změnu svého svobodného života.“

„Tak soudí všichni muži, než poznají tu pravou. Věřte mi, ta je pak zcela okouzla a bývá příčinou pronikavé změny jejich náhledů i záměrů a celého způsobu života. I můj muž byl kdysi takovým zarytým mládencem a na nejlepší cestě státi se tím, čemu se říká morous. Ba, byl i ve výboru tako-